

ΠΑΝΟΠΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ένταῦθα ἐτήσια Φράγ. 12.
Έν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ἐτήσια » 14.
Διὰ τὰ δημόσι. & δημοτ. γραφεῖα » 20.
Έν τῷ ἐξωτερικῷ ἐν γένει ἐτῆς. » 16.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΝΟΠΗΣ

παρὰ τὴν Δυτ. Ἐκκλησίαν.
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Διὰ τὰ δικαστικά ἐγγράφα ἐν γένει
τὸν στίχον λεπτά 20.
Διὰ διατριβὰς, εἰδοποιήσεις κλπ.
κατ' ἀποκοπὴν.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ «ΠΑΝΟΠΗΣ.»

25 Queens Road — Bayswater

LONDON, 9 Αὐγούστου 1881.

Τὰ ἐν Ῥωσσίᾳ.

Αἱ μᾶλλον παράδοξοι καὶ αἰνιγματώδεις εἰδήσεις ἀρ-
πνούνται ἐκ Πετρούπολεως.

Βεβαίαι διαδόσεις αἰτίνες ἐδημοσιεύθησαν τελευταίως, ἀ-
φορῶσαι δύο θεῖους τοῦ νῦν Αὐτοκράτορος, τοὺς μεγάλους
δούκας Κωνσταντῖνον καὶ Νικόλαον, εἶναι καθαρά εἰκόνες
τῆς Ῥωσικῆς ιδιότητος.

Ἀφ' ἐνὸς μέρους ἐμάθαμεν ὅτι ἡ πρὸ καιροῦ ἀναμενομένη
τοῦ πρώτου ἀπόλυσις ἐκ τῆς θέσεως, ὡς προέδρου τοῦ Αὐ-
τοκρατορικοῦ συμβουλίου καὶ ἀρχιναύαρχου τοῦ Ῥωσικοῦ
στόλου ἐλαβε τέλος· χώραν δὲ αὐτ. Οὐκάζιου. Καὶ ἀφ' ἐτέ-
ρου ὅτι ὁ Νικόλαος Νικολάεβιτς τυχὼν αὐτοκρ. χάριτος, ἐ-
πέστρεψεν ἐκ τῆς ἐκ Παρισίων ἐξορίας αὐτοῦ καὶ ὁ τῆς Πε-
τρούπολεως «Κήρυξ» αὐθεντικῶς δημοσιεύει, ὅτι ἡ θέσις τοῦ
γενικοῦ ἐπιτηρητοῦ τοῦ Ῥωσ. στρατοῦ ἀντικείμεται τῷ με-
γάλῳ Δουκὶ παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ θεῖου αὐτοῦ.

Ἀμφότεροι οὗτοι οἱ μεγάλοι δούκες ἐκ τοῦ οἴκου τῶν
Ῥωμανῶν, εἶχον τελευταίως ὑποπέσει εἰς τὴν γενικὴν δυσ-
πιστίαν τοῦ Ῥωσικοῦ λαοῦ. Ὁ Κωνσταντῖνος κατηγορεῖτο
ὅτι ἐθησαύρισεν ἐκ τοῦ ταμείου τῶν ναυτικῶν, ὁ δὲ Νικό-
λαος ὅτι ὠκειοποιήθη ἀναριθμητὰ ἑκατομμύρια ἐκ τοῦ στρα-
τιωτικοῦ θυλακίου, ὅπερ ἦτο εἰς τὰς διαταγὰς αὐτοῦ κατὰ
τὸν Ῥωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 77, ὃν κατὰ τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην ἀρχηγὸς τῶν Ῥωσικῶν δυνάμεων. Τὸ κοινὸν εἰσέτι
δὲν ἐλησμόνησε τίνι τρόπῳ ὁ Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδροβιτς,
τότε διάδοχος τοῦ Ῥωσικοῦ θρόνου, ἀνέλαβε τὴν πρωτο-
βουλίαν ἀπαιτῶν ἐπίσημον ἀνάκρισιν ἐπὶ τῶν πράξεων τοῦ
Μ. Δουκὸς Κωνσταντῖνου, καὶ τίνι τρόπῳ ὁ αὐτὸς Ἀλέξαν-
δρος ὑπέπεσε τότε εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὡς
ἀρνούμενος νὰ ἔχῃ σχέσεις μετὰ τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ, τὸν
ὁποῖον κατηγορεῖ ὅτι ἐγένετο κακὸν παράδειγμα εἰς τὴν
Ῥωσικὴν κοινωνίαν καὶ αἰσχος εἰς τὴν οἰκεγένειαν αὐτοῦ.
Μόλις τὸν παρελθόντα χειμῶνα ὁ νῦν Αὐτοκράτωρ εἶχε τεθῇ
ὑπὸ κράτησιν ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας, ὡς ὀριστικῶς ἀρνούμενος νὰ
ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, δηλαδὴ τοῦ νὰ
προσκαλέσῃ τὸν θεῖον αὐτοῦ Νικόλαον εἰς χορὸν τινα, ὅστις
ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Ἀντίσκα.
Κατόπιν τούτων Ἀλέξανδρος ὁ τρίτος προήδρευε τῆς Αὐτ.
ἐπιτροπῆς, ἥτις διετάχθη νὰ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις ἐπὶ τῆς

καταχρηστικῆς διαγωγῆς τοῦ Νικολάου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπε-
δίδοντο αἱ σκληραὶ κακουχίαι, αἱ τινες ὑπέστη ὁ ἐν Βουλγα-
ρίᾳ Ῥωσικὸς στρατὸς, καὶ ἄλλα τῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀναβά-
σει αὐτοῦ, πρῶτόν του μέλημα ἦτο νὰ ἀποδείξῃ δημοσίως
τὴν πρὸς τὸν Νικόλαον κακὴν πίστιν αὐτοῦ, ἀφαιρῶν ἐξ αὐ-
τοῦ πάσας τὰς ἐπικερδεῖς στρατιωτικὰς θέσεις, αἵτινες ἐδό-
θησαν τῷ Μ. Δουκὶ Βλαδιμήρῳ Ἀλεξάνδροβιτς.

Μόλις ἐδόθη τὸ ῥάπισμα τοῦτε εἰς τὸν Νικόλαον (ὅστις
τότε ἐγκατέλειπε τὴν Ῥωσίαν ἐπ' ἀορίστῳ ἀδείᾳ) τότε
ἅπαντες ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς καταστραφέντα, οὐχὶ βεβαίως
ὕλκως, διότι ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ δὲν ἔθεσε χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἀτί-
μως ἀποκτηθέντος θησαυροῦ, ἀλλὰ ἡλικῶς καὶ προσωπικῶς.
Πανταχόθεν ἐπιστεύετο ὅτι τοῦτο θέλει γένην παράδειγμα
εἰς τοὺς καταχραστὰς τοῦ δημοσίου πλούτου, καὶ ὅτι ὁ νέος
αὐτοκράτωρ ἔδωκε τῇ ὑψηλῇ σπουδαίαν ἀπόδειξιν τῆς ἀ-
ποφάσεως αὐτοῦ, τοῦ νὰ ἐκρίζωσῃ ἐκ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ
τὴν κατάχρησιν καὶ δωροδοκίαν. Τὰ πράγματα ὅμως δὲν
διετηρήθησαν ἐπὶ μακρόν. Μόλις τρεῖς περὶ ἄλλων μῆνες καὶ ὁ
μέγας Δουξ Νικόλαος οὐχὶ μόνον ἐτυχε χάριτος, ἀλλὰ ὡς
προεῖπον, ἡ ἀνωτάτη στρατιωτικὴ θέσις πρόκειται νὰ δοθῇ
αὐτῷ. Βίς τί δύναται νὰ ἀποδοθῇ ταυῦτα μεταβολή, εἶναι
πρὸς τὸ παρὸν αἶνγμα δυσεξήγητον.

Ἡ παῦσις ὅμως τοῦ Μ. Δουκὸς Κωνσταντῖνου κοινῶς ἀπο-
δίδεται εἰς τὸ ὅτι ὁ Αὐτ. Ἀλέξανδρος ὑποπετεύεται αὐτὸν
ὡς ἔχοντα σχέσεις μὲ μηδενιστικὰς ἐταιρίδας, αἵτινες προξέ-
νοῦσι τοιοῦτον τρόπον εἰς τὴν Ῥωσικὴν κοινωνίαν.

Αἱ τελευταῖαι ἐκ Ῥωσίας εἰδήσεις δὲν περιορίζονται εἰς
ταῦτα μόνα. Λέγεται ὅτι ὁ στρατηγὸς Ἰγνατιὲφ ἀπεφάσισε
νὰ περιορίσῃ τὴν ἐξέλεγχιν τοῦ ξένου τύπου εἰς δύο μόνον
γλώσσας, τὴν Γαλλικὴν καὶ Γερμανικὴν. Δημοσιεύσεις εἰς ἄλ-
λας ξένας γλώσσας θὰ εἰσέρχωνται τοῦ λοιποῦ ἐλευθέρως καὶ
ἄνευ ἐξελέγχου· τινος. Ὡστε Ἀγγλικά βιβλία, περιοδικὰ καὶ
ἐφημερίδες, δὲν θὰ ἐμποδίζονται τοῦ λοιποῦ εἰς τὰ σύνορα,
καὶ ἐπειδὴ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ πεπαιδευμένου Ῥωσικοῦ
πληθυσμοῦ ἐπίσταται τόσο καλῶς τὴν Ἀγγλο-σαξωνικὴν
ὅσον τὴν Γαλλικὴν καὶ Γερμανικὴν, τὸ μέτρον τοῦτο τοῦ
στρατηγοῦ προῤῥέξθησεν ἀπορίαν εἰς ἅπαντας.

Ἐὰν δὲ ὁ στρατηγὸς νομίζῃ ὅτι Δημοκρατικαὶ καὶ ἐπα-
ναστατικαὶ ἰδέαι δημοσιεύονται μόνον εἰς τοὺς στήλας τῶν
Γαλλικῶν καὶ Γερμανικῶν ἐφημερίδων, ἀπατάται πολὺ. Ὡς
ἀπόδειξις εἶναι ὅτι κατὰ τὸν 9θριον τοῦ 78 τὸ Γερμανικὸν
κοινοβούλιον ἐψήφισε τοσοῦτον αὐστηροῦ νόμους ἀφορῶντας
τὸν τύπον, οἵτινες ἐνεργητικῶς καὶ ἐπιτυχῶς ἐτέθησαν. Ἀ-
νωφελῶς ζητοῦν οἱ Σοσιαλισταὶ ὄργανα δημοσιεύσεων ἐπὶ

Τευτονικοῦ ἐδάφους, ἐφημερίς δὲ ἀφροσιωμένη εἰς ἐπαναστατικὰς ἰδέας εἶναι τοσοῦτον σπανία εἰς Γερμανίαν, ὅσον καὶ ὁ κόκκινος Ἰνδός.

Οὐδὲν τὸ γελοϊότερον εἰμὶ οἱ ἐν Ῥωσσίᾳ ὑφιστάμενοι νόμοι ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅταν σκεθῇ τις ὅτι ὁ ἐν Ῥωσσίᾳ πληθυσμός, ὁ δυνάμενος νὰ ἀναγνώσῃ ἐφημερίδα εἰς τὴν πατριὸν αὐτοῦ γλώσσῃ (ἐκτὸς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων) δὲν ἀριθμεῖ ἐν ἑκατομμύριον, καὶ ἐξ αὐτῶν μόλις 10 τοῖς 0/0 εἶναι κάτοχοι ξένης τινὸς γλώσσας.

Νὰ διατηρῇ ὅθεν τις σμῆνος ἐλεγκτῶν καὶ ὑπαλλήλων διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὸν ἐξωτερικὸν τύπον διὰ τούτους ὀλίγους ἀναγνώστας, εἶναι δαπάνη ἀσυγχώρητος. Τὸ συντομώτερον, ὅταν τοιαύτη γελοία ἀνωμαλία καταργηθῇ τοῦτο θὰ ᾔῃε καθ' ὁλοκληρίαν τὸ καλλήτερον.

Ἀξιότιμε Κύριε Συντάκτα.

Ἄγεως ὑβρισθέντα φιλοξενήσατέ με, παρακαλῶ, ἀντεπεξερχόμενον πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἐπιδρομέως.

Οὐδόλως ἐξέπληξέ με τὸ βακχικὸν καὶ παράφορον ὕψος τοῦ κυρίου Γλαράκη· τὸ ἐρεσχελεῖν καὶ ὑβρίζειν καπηλικῶς εἶναι προνόμιόν του ἀναμφισβήτητον. Ἀλλὰ, ἂν ὅχι ἐν τῇ παραφορᾷ του, τοῦλάχιστον κατὰ τὰς σπανίας τῆς διαυγείας του ὥρας, ὥφειλε νὰ ἐνθυμηθῇ, ὅτι μετ' ἐμοῦ τοῦ ἀγύρτου συνειργάσθη ἐπὶ ἐπταετίαν μεθ' ἱκανῆς ὠφελείας ἐπιστημονικῆς, διότι παρ' ἐμοῦ ἐδιδάχθη τῶν πλείστων νέων φαρμάκων τὴν χρῆσιν, ὧν εἶχεν ἄγνοιαν παντελῇ, ἔνεκεν ἀμελείας· ὥφειλε νὰ ἐνθυμηθῇ, ὅτι, σχεδὸν πάντοτε, ἀσυζητητὲι ἀπεδέχετο τὴν τε διάγνωσιν καὶ τὰ προτεινόμενα φάρμακα ὑπ' ἐμοῦ τοῦ ἀγύρτου, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς πελάταις του, ἐκτὸς μίᾳς περιπτώσεως μόνης, καθ' ἣν ἄγγλος πελάτης του εἶχε καρκίνωμα φοβερὸν τοῦ τραχήλου καὶ ὁ σοφὸς ἱατρός του ἤρνεϊτο τὴν φύσιν του ἐπιμόνως, (μάρτυς ὁ φίλος Παπαλεξόπουλος)· μόνος δ' ὁ Χάρων μετέπεισε τὸν Ἀσκληπιὸν ἀθυμοῦντα.

Ἀλλ' ἡ συγὴ ἀμφοτέρων συνεργασία καὶ συμπράξεις καθίστα πολλάκις ψήλαφτην τὴν ὑπεροχὴν μου παρὰ τοῖς νοημονεστέροις τῶν πελατῶν του, πολλοὶ τῶν ὁποίων τὸν ἐγκατέλειπον. Καὶ βαθυμῆδον τὰ αἰσθήματα τῆς φιλίας ἀντικατέστησεν ἄσπονδον μῖσος ἐν τῇ καρδίᾳ του κατ' ἐμοῦ, ὅπερ ἀπέκρυπτε τεχνηέντως, ὡς λίαν κερδαλεόφρων, ἀλλ' ἦν ἀδύνατον νὰ σθεσθῇ ἐν ποιαύτῃ καρδίᾳ. Καὶ οὕτως ἤρξατο λάθρα χειρῶν ἀδικῶν, ὡς ἀκολούθως.

Πρὸ τινων μηνῶν παρεκλήθη ἐν τῷ κυρίου Πετροκοκκίνου νὰ χορηγήσω φάρμακον ἀναισθητικὸν εἰς τὸν ὀκταετῆ υἱόν του, ὅπως ἐξαίρεθῶσι τινὲς τῶν ὀδόντων του ὑπὸ τοῦ κ. Ξανθάκη· μόλις ἐπῆρκεσαν δύο γραμμάτια χλωριόλης πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἀναισθησίας· τὴν δόσιν αὐτὴν ὑπέδειξε βράδιον τῷ κ. Γλαράκῃ ὁ αὐτὸς ὀδοντίατρος. ἀλλ' ὁ σοφὸς ἱατρός ἐξανέστη καὶ εἶπεν «ὁ κύριος Μύρων ἔπρεπε νὰ ᾔῃε ὀλιγώτερον ἀσυνειδήτως»· εἶχε δίκαιον ἐν τῇ ἀθωότητι τῆς ἀγνοίας του.

Δὲν παρεκβαίνω· διὰ τοῦ παρελθόντος διαφωτίζω τὸ ἐνεστὸς. Πρὸ δύο περίπου μηνῶν ὁ γυναικάδελφός μου ἐτραυματίσεν ἐν τῇ μέθῃ του διὰ πολυκρότου κάποιον Περσίταν τῷ τραυματίᾳ ἐκ τοῦ νοσοκομείου προσεκολληθῇ αὐτόκλητος ὁ κ. Γλαράκης καὶ ἀνεδέχθη τὴν θεραπείαν κατ' οἶκον. Πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ γυναικάδελφου μου ἀπὸ τῆς δαπάνης τοῦ ἱατροῦ, προσεφέρθη ἐγὼ, ὅπερ μαθὼν ὁ Γλαράκης κατεξάνεστη· καὶ ὅχι μόνον δὲν ὑπεχώρησε χάριν τοῦ ἀφιλοκερδῶς προσφερθέντος

φίλου του, ἀλλ' οὐδὲ ἅπαξ ἐπέτρεψέ μοι νὰ ἴδω τὸν τραυματίαν καὶ ἐκτιμήσω τὴν σοβαρότητα τῆς θέσεώς του· καὶ τοῦτο, διὰ νὰ ἐνεργῇ κατὰ βούλησιν καὶ ἀνεξελέγκτως, καὶ νὰ ἐκμεταλλεύηται εὐσυνειδήτως τὴν δυστυχίαν τοῦ ὑποδίκου.

Ἐν τινι δὲ περιπτώσει καθ' ἣν ἀσθενῆς τις ἐκ τῶν ἐμῶν ἐτελεύτησε, διέδωκε φιλικώτατα, ὅτι ἐπῆλθεν ὁ θάνατος, ἔνεκεν ἄλλου νοσήματος καὶ κακῆς θεραπείας.

Ἀλλ' ἔχει ὅρια καὶ ἡ εὐαγγελικὴ ἀνοχή· ὥφειλον νὰ τὸν ἀνταμείψω.

Τὴν 22 ἰουλίου ἤμην εἰς Χροῦσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Μαγκάκη, ὅπου ἐλθὼν περὶ λύχνων ἀφ᾽ ὁ κ. Στ. Τρυπούσης παρεκάλεσέ με νὰ ἴδω τὸν λίαν κακῶς ἔχοντα γυναικάδελφόν του Κουλιπάδην· τοῦ ἱατροῦ του μακρὰν ἀπόντος, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀρνηθῶ ὑπῆγον, ἀλλ' ἀκουσίως. Εὗρον τὸν ἄρρωστον εἰς ἀθλίαν κατάστασιν ἐπὶ κλίνῃς, ἀδυνατοῦντα νὰ ἐγερθῇ, νὰ στραφῇ πρὸς τὰ πλάγια, νὰ λαλήσῃ, νὰ βῇ, νὰ ἀναπνεύσῃ βαθέως· πᾶσα ἐξέτασις στηθοσκοπικὴ ἀπέβαινε βάσανος δι' αὐτόν. Οὐχ ἦττον ἔμαθον παρ' αὐτοῦ ὅτι ὁ κ. Γλαράκης τὸν ἐθεράπευεν ἐπὶ τεσσαράκοντα πέντε ἡμέρας ὡς πάσχοντα ὑπὸ γαστρικοῦ πυρετοῦ· ἥλλαξεν ἔπειτα διαγνώσεις καὶ θεραπείας πολλὰς καὶ ποικίλας, μ' ὅλην του τὴν πεζότητα, καὶ τὸν ἐβίασεν ἐπὶ τέλους νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν διαθεβαίων καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς συγγενεῖς του, ὅτι δὲν εἶχε τίποτε καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ θεραπευθῇ ἐντελῶς, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Μετὰ βραχεῖαν ἐξέτασιν, προσεπάθησα νὰ τὸν ἐνθαρρύνω κατὰ καθήκον, τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι ἔμελλε νὰ θεραπευθῇ, (τοῦθ' ὅπερ ὁ κ. Γλαράκης ἐξήγησε κατ' ἀρέσκειαν), καὶ ἀπῆλθον εἰπὼν τῷ κυρίῳ Τρυπούσῃ σκοπίμως καὶ κακοβούλως, ὅτι ἔπασχε μὲν ὁ πνεύμων, ἀλλὰ τὸ νόσημα ἦν ἐν πρώτοις ἥπατικόν, ὅτε καὶ θεραπεύσιμον.

Καθ' ὅλας τὰς ἐπομένας ἐπισκέψεις διεβεβαίουν διὰ τοῦ θετικωτέρου τρόπου, ὅτι ὁ πνεύμων ἦτο κατεστραμμένος κατὰ τὴν βάσιν, ὅπερ καὶ ὁ ἔσχατος μαθητὴς τῆς ἱατρικῆς ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ, ἥρκει νὰ εἶχεν ἀπλῶς ἀκοήν, καὶ ὅτι ὑπῆρχεν ἀφθονον πῦον ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ ὑπεζωκῆτος, περὶ τῆς φύσεως τοῦ ὁποίου, ἐκτὸς ἐμφαντικωτάτων τινῶν πτυέλων, ὑπῆρχε καὶ ἕτερον σύμπτωμα προφανὲς καὶ ἐμφαντικόν, τὸ οἶδημα τῆς ἀντιστοίχου χειρός. (Laënnec, Delacour, Moutard-Martin, Boymond ἴδε καὶ νέον λεξικὸν τῆς ἱατρικῆς καὶ χειρουργικῆς, ἐν τῷ ἄρθρῳ οἶδημα). Ἐλπίζω ὅτι, ἂν ὅχι τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοήν δὲν θέλει μοι ἀρνηθῇ ὁ πρῶτος φίλος καὶ νῦν ὑβριστής μου. Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἔπαυσα ἀνάγων πᾶσας τὰς βλήδας εἰς ἀρχικὴν νόσον τοῦ ἥπατος, ἀφοῦ ἅπαξ διέπραξα τὸ πλημμέλημα.

Αὕτη ἐστὶν ἡ διάγνωσίς μου ἐν τῷ σταδίῳ τῆς νόσου, εἰς ὃ τὴν εὗρον ἐγὼ. Ἐκτὸς τῶν μαρτύρων, τὴν ἐπιβεβαίωσι τὸ γραπτὸν μου δελτίον, ὅπερ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν εὐρίσκεται· οὐδεὶς ἐν αὐτῷ γίνεται λόγος περὶ παθήσεως ἥπατος, ἔχει δὲ οὕτως: «ἐτελεύτησεν ἐξ ἐμπυήματος πλευροπνευμονικοῦ χρονίου»· ἐννοεῖται ὅτι ἐν τοῖς δελτίοις τούτοις δὲν ἔχουσι χώραν παθολογικαὶ ἀλλοιώσεις.

Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τῆς νεκροψίας τὸ ἐξαγόμενον, ἥτις ἐγένετο ἄνευ ἐμοῦ, ὡς ἐν ἀγνοίᾳ μου προσκληθέντος· μεγάλη ἀπώλεια πνευμονικοῦ παρεγχύματος καὶ μεγάλη ποσότης ὀροπυώδους ὑγροῦ ἐν τῷ πνεύμονι καὶ ὑπεζωκάτι. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐλθεσὶν παρεισέφρυνε λάθος σπουδαῖον, ὅπερ ἐπηρεάζει μεγάλως τὸ διαγνωστικόν.

ἐξ ἀμαθείας μὲν τοῦ συντάκτου αὐτῆς κ. Γλαράκη, ἐκ παραδρομῆς δὲ βεβαίως τῶν ὑπογραψάντων αὐτήν. Ἀποκαλεῖ κῖστιν τὸ ἐκ τῆς διαβρώσεως ἐναπολειφθὲν μέρος τοῦ πνεύμονος, ἐν ᾧ οὐδὲνα τῶν ἀνατομικῶν καὶ ἱστολογικῶν χαρακτήρων τῶν κύστεων παρουσίαζε.

Τοιαύτη ἡ ἱστορία τῆς ἀξιοθρηνήτου ἡμῶν ἐριδος. Οὐδέποτε θὰ κατεδεχόμην ν' ἀντεπεξέλθω πρὸς μοχθηρὸν ὑβριστὴν παραπαίοντα ἐπόμενος καὶ τῇ γνώμῃ φίλων μου ἀξιοσεβάστων· ἀλλ' ὤφειλον τὴν ἐξήγησιν ταύτην εἰς τὴν νοήμονα κοινωνίαν, ἥτις ἐπὶ δεκαετίαν ἐτίμησέ με διὰ τῆς ὁσημέραι κρατυνομένης ἐμπιστοσύνης της· θαυμάζω δ' εἰλικρινῶς πῶς ὑπάρχουσιν ἐτι εὐαριθμοὶ τινες εὐπιστοὶ ἐν αὐτῇ ἐμπιστευόμενοι τῷ Γλαράκῃ τὴν ὑπαρξίν των. Πότερος δὲ ἡμῶν μετέρχεται τὴν ἱατρικὴν μᾶλλον εὐσυνειδήτως, μᾶλλον ἀφιλοκερδῶς, μᾶλλον ἀξιοπρεπῶς, κρινέτω ἡ κοινωνία.

Ἐρμούπολις, τὴν 6 Αὐγούστου 1881.

N. ΜΥΡΩΝ.

Σ. Σ. Π. Καταχωρίζοντες τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Μύρωνος πρὸς ὅσα προηγουμένως ἔγραψεν ὁ κ. Γλαράκης, ἠθέλομεν παρακαλεῖσθαι τοὺς διαφερομένους μετὰ μεζονος ἀταραξίας καὶ μετὰ τρόπων μᾶλλον ἀρροφρόνων νὰ διαλύσωσι τὴν μεταξὺ των ἀρεσμένην ἐπιστημονικὴν συζήτησιν, διότι τότε καὶ μόνον τὸ κοινὸν καὶ αὐτοὺς θὰ ἐκτιμῇσθαι πλεονέκτερον καὶ μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ἀναγινώσκῃ τὰς ἐπιστημονικὰς των διατριβάς.

Νεκρολογία.

Τὴν 29 Ἰουλίου (ε. ε.) πλήρης ἡμερῶν ἐνταῦθα ἀπεβίωσε καὶ ἐτάφη ὁ Μικὲς Δ. Φιλίνης, Ψαρριανός, λείψανον τοῦ ἀγῶνος καὶ ἀναθλητῆς καὶ παραστάτης τοῦ Ναυάρχου Κ. Κανάρη, ἀριστείουχος τοῦ ἀγῶνος, ὡς ὦν εἷς ἐκ τῶν ἀρίστων ἡρωϊκῶν προμάχων αὐτοῦ, καὶ σφόδρα ζηλωτῆς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τοῦτο μαρτυρεῖται οὐ μόνον ἐκ τῶν ὀλίγων εἰσέτι ἐπιζώντων ἀγωνιστῶν καὶ μετ' αὐτοῦ συναγωνισθέντων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ εἰς χεῖρας τοῦ ἰδίου εὐρεθέντος πιστοποιητικοῦ καὶ ἔχοντος οὕτως: «Πιστοποιεῖται, ὅτι ὁ κύριος Μιχαὴλ Δημητρίου Φιλίνης, ἐκ τῆς νήσου τῶν Ψαρρῶν, ὑπερέττησεν ὡς ἀξιωματικὸς μὲ τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου πυρπολικὸν πλοῖον τὸ νόστιον ὁ πατὴρ τοῦ μνησθέντος ἀφιέρωσεν εἰς τὴν κοινότητα τῆς νήσου τῶν Ψαρρῶν, καὶ συγχρόνως μοὶ παρέδωκε πτόν υἱόν του τοῦτον διὰ νὰ συναγωνισθῇ. Διευθυνθεὶς δ' ἐσπομένως μὲ τὸ αὐτὸ πυρπολικὸν κατὰ τὴν Τρωάδα ἀπεπτόρρωσα τὴν Ὀθωμανικὴν Ναυαρχίδα, ὅπου ἀρευρέθη καὶ πό ἴσιος· κατὰ δὲ τὴν μάχην ταύτην καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς Ναυαρχίδος ἔδειξε γενναιότητα, ζῆλον καὶ πρῶταθαιαν εἰς τὰς διαταγὰς μου. Ἐν Σύρῃ τῇ 25 Ἰουλίου 1840. Κ. Κανάρης».

Τὸ γεγονός τοῦτο γνωστοποιῶ πρὸς μόνον τὸ πανελλήνιον καὶ ἄς μ' ἐρωτήσῃ θαρραλέως, μὴ ἐξαιρουμένης μηδ' αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως, ἀφοῦ ὁ προκείμενος νεκρὸς ἦτο ἀξιωματικὸς ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ τοῦ πλοίου εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐκεῖνο ὅπερ ὁ ἴδιος τοῦ νεκροῦ πατὴρ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν κοινότητα, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς πυρπολικὸν καὶ διαφύκῃ ὁ Ναύαρχος Κανάρης, προχθὲς ὅπου ἀπεβίωσεν τίνα βαθμὸν ναυτικὸν ἔφερεν; καὶ τίνες τιμαὶ τῷ ἀπεδόθησαν ὡς ἐσχάτον αὐτοῦ κτέρισμα;

Φεῦ βαθμὸν οὐδένα εἶχεν, ἐβίωσε δὲ λεληθότως, ἀλλ' ἐν τῇ ψυχῇ του διετῆρει ἀγνὴν καὶ ζωηρὰν τὴν ὑψηλὴν τῆς Ἑλλάδος ιδέαν, ὡς ἔφορος πάντοτε κοπτερόν ἐντὸς θύκης, καὶ διήρχετο καὶ αὐτὸς ὡς σκιά ἐν μέσῳ τοῦ μαρasmus τῶν νέων γενεῶν τῆς Πατρίδος, πᾶσαν ἡμέραν, ἐτι μᾶλλον ἐξαφανιζόμενος, καὶ περιμένων ἐν γαληνιαίῳ πόνῳ τὴν στιγμήν τῆς μεταβάσεώς του εἰς ἄλλον κόσμον καλλίτερον· τὸ δὲ ἐπὶ

τῇ παρελθούσῃς δυναστείαις ἰσχύον τότε ἀντεθνικὸν σύστημα, ἄλλοτε ἀδίκως ἐδαθολόγει αἶτομα, οὐδόλως ἰδόντα τὸν ἀγῶνα, ἢ τὰ τῆς ναυτικῆς γυνόντα· καὶ ἄλλοτε ὡς νὰ ἤθελε νὰ στεφανώσῃ μὲ τρομερὰν λάμψιν τὸ σκοτεινὸν κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἀναγεννήσεως ἔργον της· εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν ἀγωνιστῶν κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ βίου των στιγμήν, ἀπεδίδδεν τὰ πρὸ πολλοῦ ὀρεϊλόμενα. Τὸ τοιοῦτον ὁμοιάζει διαδατήριον, διδόμενον διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, ἦτο ἐσχάτη εἰρωνεία πικρὰ κατὰ τῶν Ἑρώων τοῦ ἀγῶνος μας, ἥτις ὅμως ἀναθαίνουσα εἰς οὐρανὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, ὡς ἡ ἐκ τῶν ἐλῶν ἀναθυμίας μεταβάλλεται καὶ πίπτει εἰς βροχὴν, ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν.

Καὶ μήπως δὲν ἔλαβε χώραν τὸ τοιοῦτον; αἱ δίκαιαι φωναὶ τῶν ἀδικουμένων ἀγωνιστῶν δὲν μετεβλήθησαν εἰς ἀστραπὴν καὶ κεραυνὸν καὶ δὲν ἐκεραυνοδόλησαν ὁλόκληρον τὸ ἰσχύον τότε ἀντεθνικὸν σύστημα;

Πόσοι πρωτοφανεῖς ἡρωϊκοὶ πράξεις ὡς τοῦ προκειμένου νεκροῦ ἀγνωστοὶ ἀντιπαρήλθον τότε, ἢ ἐκαλύφθησαν κατόπιν ὑπὸ τῆς λήθης, ἢν κυλίουσι καὶ ἐπὶ τῶν μεγάλων πολιτικῶν πράξεων οἱ ἐνιαυτοὶ παρερχόμενοι ἀλλεπάλληλοι!

Πόσοι τῶν Ἑρώων τούτων, λησμονηθέντες ὑπὸ τῆς ἀδικου ἱστορίας, εἰς τὰ ὅμματα τῆς ὁποίας προσπίπτουσιν αἱ κορυφαὶ μόναι, πόσοι τούτων ἄρ' γε ἀφῆκαν τὴν τελευταίαν Ἑρωϊκὴν πνοὴν ἐπὶ τινος τῶν τριῶν βράχων, πεινῶντες, κακοχούμενοι, συντριβόμενοι ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἰδίας πικρίας καὶ τῶν στερήσεων; εἶναι πολλοί!!! πλεῖστοι! καὶ εἴθε ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος μὴ κατολογίῃ εἰς τὴν πτωχὴν Πατρίδα τῶν ἐπιγόνων τὴν ἀγνωμοσύνην.

Τοιαῦτα τινὰ ἀνέγνωσα πρὸ ὀκταετίας εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἐνδόξου ταύτης σκιάς τῆς ἐπαναστάσεώς μας, τοῦ προκειμένου τούτου ἀγαπητοῦ συμπολίτου μας Μικὲ Δ. Φιλίνῃ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θρηνῶμεν σήμερον· ὅτε ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος ἐπιτροπὴ κατέσασα αὐτὸν τὸν συνεχάρη διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ πλωτάρχου, δι' ὃν εἰς τὰς δειλὰς τῆς τὸν κατεχώρισεν εἰς τῷ δόθῃ, καὶ εἰσέτι δὲν τῷ ἐδόθη οὗτος, καὶ ὅστις πρὸ πολλῶν ἐτῶν τῷ ἐχρεωστεῖτο· εἰς τὸ πικρὸν τῶν χειλέων του μερίδιμα, καὶ εἰς τὸ θλιβερόν ἀστραγμα τῶν ἰσχυρῶν ὀφθαλμῶν του, εἶδε τὸν πόνον ὅλον τοῦ βασανιζομένου Ἑλληνισμοῦ, καὶ συνάμα ὑψηλὴν διαμαρτυρίαν τῆς ἀθανάτου Ἑλληνικῆς ἀληθείας, κατὰ τῶν ματαιῶς πολεμούντων αὐτήν, ἥτις λέγει ὡς ἡ φωνὴ τῆς ἀναστάσεως ἀπὸ τοῦ Νικό· σου θάνατε».

ὑπὸ τοιαύτην ἐμπνευσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πόνου ἔρχομαι καὶ σήμερον νὰ ἐκφράσω τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν εἰς τὸν ἀποχωριζόμενον τοῦτον γενναῖον ἀγωνιστὴν μας, ἀφοῦ ἐπὶ τῆς παρουσίας ἐποχῆς μόνον, ὡς φαίνεται, πρῶτισται ἡ μὲν Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις νὰ ἐξαφανιζέται πᾶσαν στιγμήν ὡς γλυκὺ ὄνειρον, ἡρεῖς δὲ οἱ σημερινοὶ ὄχροι ὡς ὁ θάνατος, νὰ θρηνῶμεν ἐν μέσῳ τῶν ἀνοιγομένων λάκκων. Ἰστάμεθα, φεῦ, ὃ συμπολίται, ἐπὶ τῶν τάφων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, σκοτεινοὶ, τεθλιμμένοι, καὶ διακόπτοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ στεναγμῶν τὴν νεκρικὴν σιωπὴν τῆς Πατρίδος· ὡς ἐπὶ τῶν μνημάτων τούτων ἀκούεται πολλάκις τῆς γλαυκῆς ἢ θλιβερᾶς φωνῆς εἰς τὴν βαθεῖαν τῶν νυκτῶν ἡσυχίαν.

Γηραιὲ ἀγωνιστά! φίλε νεκρὲ, συμπολίτα! ἐν τῷ βίῳ σου ὑπῆρξες καλὸς πολίτης, σεβαστὸς οἰκογενειάρχης, φιλόστοργος πατὴρ, φίλος τῆς ἀληθείας, δραστήριος ἐργάτης ὑπὲρ τοῦ καλοῦ, καὶ ἀγωνιστὴς διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Πατρίδος.

Τί σὲ μέλλει ἤδη ἀν' ἀπὸ τοῦ 1833 ἔμενες μέχρι χθὲς ἄνευ βαθμοῦ, καὶ μὲ μόνον τὸ ἀριστεῖον τοῦ ἀγῶνος; Σὺ ἦτο ἀξιωματικὸς κατὰ τὸν ἡρωϊκὸν ἡμῶν ἀγῶνα, ὅχι μόνον διὰ τοῦ διπλώματος τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς πατριωτικῆς ἀνδρείας σου. Βαθμὸς καὶ παράσημα ἐνδοξα

διὰ σὲ εἶναι αἱ μεγάλοι ἐκείναι πυρπολήσεις τῶν ἐχθρικών πλοίων, εἰς ἃς ἔλαβες μέρος ὑπὲρ ἐλευθερίας· καὶ οὐ ὁ διατηρήσας τὴν ψυχὴν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐπαναστάσεως, δὲν ἠδύνασθαι βεβαίως νὰ κύψῃ τὴν μεγάλην αὐτὴν ψυχὴν, ἔμπροσθεν τῶν εἰδώλων τῆς τότε κακίας καὶ τῆς ἐξαχρειώσεως.

Ἀλλὰ θάρρει εἰσέτι· τὰ τοιαῦτα δίκαια δὲν σβύνονται, διότι καὶ ἐν τῷ τάφῳ κλαίει ὁ ἀδικηθεὶς. Ἡ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος ἐπιτροπὴ σὲ ἐδικαίωσε πρὸ πολλοῦ καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν σου νομίμως καὶ ἀρμοδίως ἀποδοθήσεται τὸ πρὸ πολλοῦ εἰς σὲ ὀφειλόμενον.

Σὺ δὲν ἀπέθανες, ὅχι! διότι οἱ ὑπὲρ Πίστewος καὶ Πατρίδος ἀγωνιζόμενοι μένουν ἀθάνατοι!!!

Ἡμεῖς ὅμως προώρισται λοιπὸν ν' ἀποθάνωμεν ἀληθῶς;

Εἰπέ εἰς ἡμᾶς ἡδὴ, ὦ οὐρανία χρυσάλις, ἥτις περίπτασαι εἰς τὰ φωτεινὰ διαστήματα μετὰ τῶν λοιπῶν δικαίων. Βλέπεις τὸ μέλλον;

Θάρρει καὶ πιστεῖ, ὦ συμπολίται, ἡ ἀλήθεια σήμερον ἀναφαίνεται, ἡμεῖς δὲ φέρομεν ἡδὴ ἐντὸς ἡμῶν τῆς ἀνατολῆς τὴν ἀλήθειαν!

Ἐπὶ δὲ τοῦ τάφου τοῦ γενναίου τούτου ἀγωνιστοῦ καὶ ἐναρέτου πολίτου εἶναι ἀξίον, ἐν ᾧ ἀποχαιρετῶμεν αὐτὸν διὰ τοῦ λόγου, νὰ φωνάξωμεν ἀπέναντι τῆς Εὐρώπης: Ἐρρέτω πλέον καὶ ὁ τουρκικὸς ζυγὸς τῆς αὐτοῦ Πατρίδος μας τῶν ἡρωϊκῶν Ψαρρῶν, διότι ἔως τότε!;

Γ. Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ δικηγόρος.

Ἡ πρότασις περὶ διορισμοῦ τοῦ κ. Μπουκλάκου ὡς Ἀστυνομικοῦ Ἐνταύθα εἶναι γεγονὸς πλέον καὶ οὐχὶ ἀπὸ φήμης. Ὅσον ἰσχυροὶ καὶ ἀν' ὑπῆρξαν οἱ λόγοι οἱ ὑπαγορευόμενοι τῇ Δημοτικῇ ἀρχῇ καὶ τῇ Διοικήσει τὸ μέτρον τοῦτο, εἶνε ἀδύνατον νὰ πείσωσι τὸ κοινὸν τῆς πόλεως ἡμῶν νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς διάβημα συνέσεως τὸ διάβημα τοῦτο τοῦ κ. Δημάρχου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ κ. Δήμαρχος φέρει τὴν εὐθύνην τῆς ἡσυχίας καὶ ἀσφαλείας τοῦ τόπου, φρονούμεν ὅτι αὐτὸς ὁ ὑπεύθυνος πρέπει καὶ νὰ ἐκλέγῃ τὸ πρόσωπον, εἰς ὃ μέλλει νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν τοῦ τόπου ἀσφάλειαν. Βεβαίως, προκειμένου νὰ διοικῇται ἡ Ἀστυνομία ἡμῶν παρὰ ξένου, προτιμότερος τοῦτου ὁ συμπολίτης, καὶ τοιαύτην ἀνέκαθεν καὶ ἡμεῖς ὑπεστηρίζαμεν ἀρχήν. Ὅταν ὅμως ὁ προϊστάμενος τοῦ Δήμου φρονῇ ὅτι διὰ τοῦ δεινὸς ἢ δεινὸς προσώπου θὰ ἐξυπηρετηθῶσι καλλίτερον τὰ συμφέροντα τοῦ Δήμου, δὲν δύναται οὐδεὶς νὰ τῷ ἀντιτάξῃ εἰς τὴν πεποίθησίν του ταύτην οὐδένα λόγον, διότι, προσιπομεν, ὅτι εἶνε ὑπεύθυνος πάντοτε διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τῶν συνδημοτῶν του. Ἀλλως δὲ, ἂς ἔλθῃ καὶ ὁ κ. Μπουκλάκος, ἀνὴρ ἱκανὸς καὶ προεχούσης κοινωνικῆς τάξεως, καὶ ὅταν ἔλθῃ, ἢ θὰ πείσῃ ἡμᾶς περὶ τοῦ ὅτι ἔχομεν ἀδικον ἀποδοκιμάζοντες τὸν διορισμὸν αὐτοῦ, ἢ θὰ πεισθῇ ὅτι ἔχομεν δίκαιον καὶ θὰ μᾶς ἀποχαιρετίσῃ ταχέως, ὅτε πεποιθήμεν ὅτι θὰ ἐπανορθωθῇ προσηκόντως καὶ θὰ διζρρυθμισθῇ σύμφωνα μὲ τὰς εὐχὰς τοῦ τόπου τὸ αἰετοπετοῦ δυσκοινοῦμενον Ἀστυνομικὸν ζήτημα.

— Διαδίδεται μετ' ἐπιτάσεως ὅτι λόγοι, οὐχὶ δὲ καὶ μεγάλης σπουδαιότητος, ὑπαγορεύουσιν ἐνὶ τῶν κ. μετόχων τῆς Ἑλληνικῆς ἀτμοπλοικῆς εταιρίας νὰ ἐπιμένῃ ἀξίων νὰ ἀλλοιωθῶσι καὶ παραμορφωθῶσι τὰ πρακτικὰ τῆς τελευταίας συνεδριάσεως. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ σύνοσις καὶ ἡ μετριοπάθεια θέλει κατισχύσῃ τῆς τοιαύτης ἐπιμονῆς τοῦ εἰρημένου κ. μετόχου, ἀναλογιζομένου τὰς συνεπειὰς τῆς τοιαύτης ἐπιμονῆς, ὧν πρώτη πρώτη ἡ ἀρνήσις τοῦ προεδρίου καὶ

τῶν γραμματέων τοῦ νὰ ὑπογράψωσιν αὐτά. Τὰ ὀλίγα ταῦτα ὅπως προληφθῇ πᾶσα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου διάστασις, ἀποῦ τόσῳ καλῶς καὶ τόσῳ ἀξιεπαίνως ἀπαντες οἱ κύριοι μέτοχοι διεπέρασαν τὰ ἔργα τῶν ἐν τῇ συνελεύσει ταύτῃ.

Ἀριθ. 2,477.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟ ΔΙΜΕΝΑΡΧΕΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Διακηρύττει ὅτι:

Ἀκυρωθείσης τῆς ἐνεργηθείσης κατὰ τὴν 26 τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἰουλίου ε. ε. μειοδοτικῆς δημοπρασίας, περὶ προμήθειας σχοινίων κεδρωτῶν καὶ λευκῶν καὶ δετηριῶν, συνεπείᾳ ἀναφορᾶς τοῦ Δημητρίου Μάγκου, μειοδοτήσαντος τρία λεπτά κατ' ὀκτὼ ἐπὶ τῶν τιμῶν τῶν σχοινίων, ἃ προσήνεγκεν ἐπὶ δημοπρασίας ὁ τελευταῖος μειοδότης Δημήτριος Γ. Γλύκας, ἐκτίθεται ἐνταῦθα κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν, ὑπ' ἀριθ. 8,634 καὶ 8,647, εἰς νέαν μειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ προμήθεια τῶν εἰρημένων σχοινίων, ὑπὸ τοῦς αὐτοῦς ὅρους τῶν συμφωνιῶν, τοῦς γνωστοποιηθέντας τοῖς ἐργολάβοις κατὰ τὴν πρώτην ἀκυρωθεῖσαν ἡδη δημοπρασίαν καὶ κατὰ τὰ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Διμεναρχείου τούτου ἐκτεθειμένα δείγματα σχοινίων ἀρίστης ποιότητος· ἀδιάφορον δὲ ἐκ ποίου τόπου καὶ ἐργοστασίου ἔσονται τὰ προμηθευθησόμενα σχοινία.

Ἡ μειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὴν προμήθειαν τῶν ἐν λόγῳ σχοινίων ἀρχεῖται τὴν 7 Αὐγούστου ε. ε. ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ περατοῦται τὴν 9 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν, κηρυσσομένη ἐνταῦθα εἰς τὴν παρὰ τὴν Δημαρχίαν συνήθη θέσιν, ἀπὸ τῆς 9 μέχρι τῆς 11 ὥρας π. μ. ἐκάστης τῶν ὁρισθεῖσων τριῶν ἡμερῶν.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δημοπρασίας ταύτης ὑπόκειται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν.

Ἐν Πειραιεῖ, τῇ 2 Αὐγούστου 1881.

Ὁ Διμενάρχης

(Τ. Σ.)

Ν. Α. ΜΙΑΟΥΛΗΣ

Πλωτάρχης.

Ἀριθ. 2,378.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟ ΔΙΜΕΝΑΡΧΕΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Διακηρύττει ὅτι:

Συνεπείᾳ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν, ὑπ' ἀριθ. 8,812, ἐκτίθεται ἐνταῦθα τὴν 7, 8 καὶ 9 Αὐγούστου ε. ε. ἡμέρας Παρασκευὴν, Σάββατον καὶ Κυριακὴν, ἀπὸ τῆς 9 μέχρι τῆς 11 ὥρας π. μ. εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν, ἡ ἐνταῦθα κατασκευὴ εἰκοσιν ὀκτὼ ὑποβρυχίων ἐσχάρων, πρὸς ἀνολκὴν τῶν τορπιλλοφόρων, κατὰ τοῦς ὅρους τῶν συμφωνιῶν καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ ἀναδεχθησομένου τὴν κατασκευὴν αὐτῶν ἐργολάβου.

Οἱ ὅροι τῶν συμφωνιῶν ὑπάρχουσι παρακατατεθειμένοι ἐν τῷ Διμεναρχεῖῳ Πειραιῶς, ἔνθα προσερχόμενοι οἱ βουλόμενοι νὰ διαγωνισθῶσιν εἰς τὴν μειοδοτικὴν δημοπρασίαν τοῦ εἰρημένου ἔργου, δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῶν.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δημοπρασίας ταύτης ὑπόκειται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν.

Ἐν Πειραιεῖ, 2 Αὐγούστου 1881.

Ὁ Διμενάρχης

(Τ. Σ.)

Ν. Α. ΜΙΑΟΥΛΗΣ

Πλωτάρχης.